

skolen; men derved er Barnet ikke blevet et voksent ungt Menneske; det er fremdeles i Udvikling, i Overgang fra Barnealderen til Ungdomsalderen. Der er Mængder af Skoler — uden at det dog er deres Interesser, jeg vil varetage —, der med langt større Ret kan betegnes som Skoler for dansk Ungdom. Det er af den Grund jeg har mit Standpunkt absolut og fast færdigt mod, at denne Skole skal have Ret til at betegnes og alene være den, der har Ret til at betegne sig som Ungdomsskolen.

Laursen: Jeg er den højtærede Kultusminister taknemmelig for, at der vil fremkomme et Lovforslag, som gaar i lignende Retning som den, jeg antydede, men den Taknemmelighed har dog sin Grænse, fordi jeg her beskæftiger mig med en enkelt bestemt Sag, som efter de paagældende Autoriteters Mening kunde ordnes paa den bedste Maade ved, at en Lærerinde blev udnævnt til Overlærer. Det gjorde mig lidt ondt at høre, at den højtærede Kultusminister mente, at jeg drog flere Spørgsmaal ind og navnlig Spørgsmaalet om Lønningerne. Det gjorde jeg virkelig af den Grund, at jeg syntes, at derved lettedes Løsningen. Jeg kunde nemlig tænke mig, at der kunde rejses den Indvending mod at udnævne en Lærerinde til Overlærer, at der var et stort Spring mellem den ældste Lærerindeløn og en Overlærerløn, og saamende jeg, at samtidig med, at man slog Grunden væk under denne Indvending, kunde man ogsaa ved et Par smaa Paragraffer gøre det lovligt, at en Lærerinde blev udnævnt til Overlærer. Jeg tror ikke, man dér vilde støde paa store Vanskeligheder, thi hvis det skulde vise sig, at man i Fremtiden vil ind paa nye og mere vidtrækkende Baner, er det ikke vanskeligt at komme bort fra det, man her foretog. Men skulde det nu ikke lykkes mig at faa den højtærede Kultusminister med saa langt, vil jeg henstille, om der ikke kunde findes en Form, hvorved man kan faa en midlertidig Styrelse af den omtalte Skole, indtil Lovgivningen kommer videre. Jeg tror ikke, det vilde være vanskeligt at finde en saadan midlertidig Form, naar man fra alle Sider var enig om, at det var ønskeligt. Saa vilde Maalet jo ogsaa kunne naas. Ellers gaar det let saadan, at denne Plads bliver besat, og saa har det lange Udsigter for dem, der er interesserede i denne Sag.

K. M. Klausen: Jeg vil udtale en Tak til den højtærede Kultusminister for den

velvillige Maade, hvorpaa han har optaget de Spørgsmaal, jeg fremdrog. Med Hensyn til at skaffe Lærerkrafter til Ungdomsskolen — ja undskyld, jeg siger Ungdomsskolen, det gør jeg med Villie, og det vil jeg blive ved med at sige — er det rigtigt nok, som den højtærede Minister sagde, at der er andre, som kan undervise i den, end selve Folkeskolens Lærere. Det er meget sandt, at her kunde Præsterne faa en Opgave, og Præster findes der jo i alle Sogne. Endvidere kunde Læger og Dyr læger godt optage en saadan Gerning, og jeg vil sige, at hvis denne Ungdomsskoleundervisning skal komme i nær Berøring med det praktiske Liv — og den skulde jo helst komme saa nær op ad det praktiske Liv som muligt —, er der mangan en Landmand og mangan en Mand og Kvinde ude omkring i Sognene, der godt kunde tage en saadan Gerning op blandt Ungdommen, og som kunde faa stor Glæde af at tage en saadan Gerning op. Men det er nu ikke saa lige at løbe til at undervise en Flok unge Mennesker. Den, der ikke har Øvelse i at undervise, har, som jeg nævnedes før, vanskeligt ved at holde Disciplin, og kan man ikke holde Disciplin, skaffe den fornødne Ro og Orden ved sin Undervisning, falder det hele til Jorden, saa kommer der intet ud deraf. Men jeg skulde med Glæde se, at netop Mænd ude i Befolkningen, Mænd, der staar udenfor den egentlige Lærerkreds, vilde træde ind i denne Gerning. Jeg tror, de kunde faa stor Glæde netop ved at følge Ungdommen. Hvis disse Skoler ude i Landet virkelig er i Fremgang, kunde man herigennem drage Ungdommen ind paa helt andre Veje end dem, den er inde paa i Øjeblikket. Jeg har saa rig Lejlighed som nogen til at se, hvilken dyb Fordærvelse der er hos Ungdommen, blandt andet ude paa Landet og blandt andet i vore Stationsbyer. Det er en Fordærvelse, der er saa dyb, at man maa grue, naar man faar Øjnene op for den. Men hvor kan det ogsaa være andet, naar vi forsømmer vor Ungdom i den Grad, som Tilfældet er i Øjeblikket? Med Hensyn til Ungdommens fortsatte Undervisning er Danmark et Land, som staar langt nede i Rækken. Vore Nabolande er foran os, bringer ganske anderledes Ofre for at dygtiggøre deres Ungdom, baade paa de praktiske Omraader og med Hensyn til almindennede Oplysning, medens vi saa godt som intet gør — ja jeg vil ikke sige saa godt som intet, men vi staar tilbage for Nabolandene. Det kan vi ikke være bekendt, og det kan ikke gaa i Længden. Det er nødvendigt for vor Ungdoms Skyld, at vi gør noget. Vi har i Alderen mellem 14 og 18